

Els embolics dels Hoover

L'escriptor tarragoní Joaquim Biendicho ens està acostumant a què les seves obres siguin reconegudes amb premis literaris. *Els embolics dels Hoover* fou guanyadora del XXII Premi Ciutat d'Alzira, una novel·la en la qual l'autor deixa enrere la mesurada prosa de la seva primera obra, *1937*, i aposta per una de més dinàmica, fresca, dirigida a donar versemblança al plantejament general de l'obra.

Els embolics dels Hoover ens presenta la història de la família Hoover, que, tot viatjant en un creuer de luxe, veu com una de les filles es seduïda per un dels artistes del vaixell, el prestidigitador Melvin. La fugida de la parella provoca un trasbals al pare que vol impedir que la desaparició arribi a oïdes de la seva primera dona i crea un estrafolari equip de rescat entre el qual es troba el barceloní Andreu Ferrer, l'ocasional guia turístic de les joves. La seqüència de la novel·la avança amb la persecució pels ports del mediterrani com Mònaco, Roma, Nàpols, Venècia i finalitza a una Marràqueix esplèndidament evocada.

Ens equivoquem si pensem que l'autor centra la seva aposta literària en una trama al servei d'un relat humorístic. És clar que una de les pretensions de l'obra és entretenir-nos; Biendicho ja va demostrar en la seva primera novel·la que domina la tècnica de captar l'atenció del lector, però a *Els embolics dels Hoover* ho fa no tant amb les desventures dels personatges com amb la mirada d'aquests sobre el fet i els llocs. A l'obra, fonamentalment, trobem el *desideratum* de l'autor d'abocar l'estudi dels personatges a un primer pla, que ells siguin, amb els seus pensaments, amb les seves mirades, ocurrències i rèpliques qui ens descobreixin els uns als altres i les diferents ciutats de l'arc mediterrani.

Aquest propòsit de Biendicho s'arma literàriament escollint la tècnica de dotar els personatges de veu pròpia dins la novel·la. En cada capítol, un d'ells pren les regnes de la narració, però sense juxtaposar visions subjectives sinó ordenant-les temporalment conforme la persecució avança. Així, aquesta disposició no entorpeix la fluïdesa del relat, alhora que s'alterna i equilibra amb la tensió narrativa entre els dos personatges clau de la novel·la: el Sr. Hoover, hipervitaminat patriarca nord-americà, home aglutinador d'una empenta inabastable que ens evoca al MacNamara de la comèdia de Billy Wilder *Un, dos, tres*, i que l'autor contraposa al mandrós Andreu Ferrer, qui, enfront de l'entranyable carrincloneria del milionari, ens aporta unes maneres reposades i un punt de vista irònic.

A *Els embolics dels Hoover* ens trobem amb el creuer de luxe com a cau d'excèntrics i punt de partida de fugides, persecucions, aprenents de detectiu... perquè, en definitiva, navegar sempre ha estat aventura i descobriment, oi?. Una raó perquè s'acostin a la seva lectura el lector amb ànsia de viatge i aquells que després de patir la sordidesa existencial que David Foster Wallace plasmà a *Una cosa suposadament divertida que no tornaré a fer mai més*, van jurar no agafar un creuer ni que fos en forma de llibre. El viatge amb els Hoover, sens dubte menys tètric que el de Wallace, paga la pena.

JORDI PONS BORONAT

Publicat al diari *El Punt* el 30 de maig de 2011

<http://www.elpunt.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/417848-els-embolics-dels-hoover.html>